

Olavi Peltola

Pysy uskossa Herran armoon

Mielestäni todelliset peruspiirteet ja -ohjeet Jumalan valtakunnan työstä tässä pahan vallassa olevassa maailmassa saadaan roomalaiskirjeen neljännen luvun lopusta ja viidennen alusta. Siinä meille paljastetaan Jumalan valtakunnan kasvun ja menestyksen salaisuus. Meidät vietään uskon isän Abrahamin seuraan.

Abraham opettaa meitä Jumalan maailman suunnitelmien edessä toivomaan, vaikka inhimillisesti katsoen toivoa ei olekaan ja uskomaan ja luottamaan yksin Jumalan sanaan (Room. 4:18). Hän opettaa meitä harjoittelemaan sitä uskoa, joka luottaa Jumalaan, joka tekee kuolleet eläviksi ja kutsuu olemattomat olemaan (4:17).

Siinä opitaan, että lupaus ja usko kuuluvat yhteen ja näin siksi, että kaikki olisi armoa ja armo saisi olla todellista armoa (4:16).

On pysyttävä horjumatta uskossa Herran armoon silloinkin kun koemme elinvoimamme vähitellen sammuvan ja kaiken kiihtuvan (Room. 4:19). Emme saa antaa valtaa epäuskolle emmekä epäillä Jumalan lupausta edessä olevasta varmasta voitosta. Me kuljemme aina riemuvoittoa kohden. Paras on aina edessäpäin. Usko Jumalan lupauksen totuudellisuuteen antaa voimaa pysyä varmana siitä, että Jumala

tekee sen mitä hän on luvannut (4:21). Yhtä vain toivomme kaiken odotuksen keskellä, että Jumala arvioisi meidät vanhurskaiksi (4:22).

Ehkä vieläkin kirikkaammin Jumalan valtakunnan menestyksen salaisuus tulee esiin roomalaiskirjeen jatkossa. Jumalan valtakunta on ennen kaikkea vanhurskautta, iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä (Room. 14:17). Jotta jaksamme, on rauha Jumalan kanssa mitä tärkein. Se on mahdollista vain silloin, kun suostumme elämään ja tekemään työtä uskon vanhurskauden pohjalta (Room. 5:1) ja kun pidämme lujasti kiinni siitä armon lupauksesta, että pian pääsemme Jumalan kirkkauteen (5:2). Silloin emme pelkää ahdistuksia, jotka tulevat meitä vastaan. Ne ovat vain siunaukseksi, sillä ”ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä” (5:3, KR 38).

Herraan sidottu toivo ei vie tyhjyyteen

Mitään emme sen kipeämmin tarvitse Jumalan valtakunnan työssä kuin kärsivällisyyttä ja kärsivällisyyttä. Juuri kärsivällisyydellä kestämmme ne monet koettelemukset, jotka kohtaavat meitä (5:4). Mitään emme voita, jos päästämme oman hermostuneisuutemme valtaan. Ja kun huomaamme miten Herra auttaa lävitse mielettömien tilanteitten-

kin, toivo ja toivon mukana myös kiittollinen ilo valtaa sisimpämme (5:4). Ja varmaa on, ettei Herraan sidottu toivo koskaan vie meitä tyhjyyteen (5:5). Hänen lunastusrakkautensa meitä kohtaan kannattelee.

”Kuin ryijyn kutomista nurjalta puolelta”

Usein työmme Jumalan valtakunnassa on kuin ryijyn kutomista nurjalta puolelta. Emme ehkä näe työmme tuloksena elämämme kangaspuissa muuta kuin sotkuun menneitä kuvioita ja lankoja. Koemme tekevämme hullun töitä ja saavamme aikaan vain pilalle menneitä tuloksia. Ehkä täällä ajassa vain hetkeksi Jumala paljastaa meille varsinaisen elämäntyömme tulokset ja elämämme mielekkyyden. Sen jälkeen on jälleen suostuttava vaeltamaan ja tekemään työtä vain sakenevassa pimeydessä ja vain uskossa Jumalan sanan lupauksiin.

*”Opeta valvomaan ja armoon juurtumaan, uskomaan näkemättä ja muuta pyytämättä kuin olla lunastettu, kuolemaas istutettu.”
(Virsi 308:5).*

Veikko Wright

Kun menneisyys ahdistaa

Meillä saattaa joskus olla halu korvata menneet virheemme, ne, jotka ajan mittaan alkavat mieltämme painaa. Korvaaminen ei kuitenkaan aina ole helppoa, sillä aika jättää jälkeensä haavoja, jotka umpeuduttuaankin voivat aueta jälleen ja alkavat vuotaa pahoin. Sovittelustamme saattaa tulla loputon kahle, sillä virheet ja erheet alkavatkin painaa yhä uudelleen mieltä. Kerran anteeksisaatu kalvaa taas. Kerran anteeksisaatu ei ole unohtunut, vaan on kuin haamu menneisyydestä. Kenelläpä meillä ei näitä muistoja olisi. – On kovin vaikeaa elää menneisyyden kanssa.

Mistä löydän lohdun ja avun syyllisyyteni? Onko se siinä, että yritän jollain tavoin ostaa itseni vapaaksi? Mikä olisi silloin sopiva maksu?

Jos tuollaiselle ajatukselle annamme sijan ja vallan elämässämme, niin saamme olla aina ja elämämme loppuun asti maksu-miehinä. Milloin on maksettava ihmisille jotain jossain muodossa sovinnoksi, milloin Jumalalle. Maksaminen ei lopu koskaan. Omatunto ei saa rauhaa kuin hetkeksi ja taas on edessä tuskaisen sovituksen etsiminen ja maksun aika. Emme me kykene millään korvaamaan aiheuttamaamme vahinkoa

Vahinko on tapahtunut eikä sitä saa enää muutettua. Oma tyhmyyttämme saamme kärsiä ja kantaa sen seurauksia lopun elämäämme. – On hyväkin, että edes joskus tiedostamme syntimme ja syntiemme toisille aiheuttaman tuskan. Ei meistä ole elämään oikein lähimmäistemme kanssa ja vielä vähemmän Luojamme edessä.

Kristuksen veri puhdistaa

Hyvä Jumala on armossaan kuitenkin järjestänyt syyllisyyden painamille helpotuksen ja avun. Kenenkään ei tarvitse yksin kantaa menneisyytensä haamuja. Kenenkään ei enää tarvitse kantaa Jumalan - Poikansa tähden - jo kerran anteeksi antamia menneisyyden syntejä. Ne ovat jo upotetut meren syvyyteen. Jumalan armo Kristuksessa on ne sinne upottanut. Ne ovat ja pysyvät siellä. Kristuksen tähden Jumala on unohtanut, heittänyt ne sinne ja pyyhkinyt pois.

Kristus on korjannut virheemme ja korjaa ne nyt ja jatkossakin. Me kyllä usein tulevaisuudessaakin tulemme aiheuttamaan vahinkoa, mutta siihen löytyy vastalääke. Se on Kristuksen veri. Hän verellään puhdistaa niin rikkojan kuin haavoitetuksi joutuneenkin ja sitoo haavat. Tämä on Jumalan armoa. On armoa antaa hänen hoitaa itseme ja lähimmäisemme.

Kaikkein tärkeintä on Jumalan armossa pysyminen menneisyytensä kanssa taisteltaessa. Jumalan armo Kristuksessa ei ole näennäistä tai itsestään selviö. Sen on Kristus ristinkuolemallaan ansainnut meille. Mutta armon omistaminen edellyttää myös armossa pysymistä ja tietoista taistelua itsessäni vaikuttavia pahan voimia vastaan.

Saatamme langeta monet kerrat ja hyvin usein kaikenlaiseen vääryyteen. Mutta katuvalle Jumala Kristuksen tähden antaa anteeksi kaikki tietoiset ja tiedostamattomat synnit ja koko syyllisyytemme. Tämä on todellista taistelua meissä asuvia pahan voimia vastaan. Me emme voi emmekä saa

taistella omin neuvoin, vaan antaa Kristuksen taistella puolestamme. Katuminen onkin palautusta uudelleen ja uudelleen Karitsan veren puhdistettavaksi. Tätä todellista parannusta me tarvitsemme päivittäin.

Menneisyyden ja nykyisyyden ahdistamina ottaa Kristus meidät hoidettavakseen. Hänen huolenpidossaan on hyvä jatkaa eteenpäin kysellen mikä on hyvän Jumalan tahto tänään elämässäni. Hän kantaa huolen niin tästä päivästä kuin menneisyydestäkin. Menneen ajan haamujen kanssa voimme elää vain Kristuksen anteeksiantamuksen varassa. Ainoastaan sillä tavoin me jaksamme elää tätä päivää.

Lahjavanhurskaus peittää menneisyyden

Uskovan kristityn ei tarvitse kantaa menneestä syyllisyyttä, vaan me saamme luottaa Jumalan Kristuksen tähden lahjoittamaan anteeksiantamukseen. Oman Poikansa ansion tähden Jumala upottaa aivan meren syvyyteen kaikki menneet synnit ja niiden aiheuttamat tahrat. Me saamme jatkaa eteenpäin, tosin tiedostaen virheemme ja erheemme, ts. syntimme, mutta emme saa riippua niissä kiinni. Kenenkään ei tarvitse niitä enää kantaa, sillä Kristus on kantanut ne ristinpuulle. Hänet Jumala teki synniksi pelastaakseen jokaisen ihmisen ikuiselta kuolemalta. Kaikki on jo täytetty. Me emme voi, emmekä saa lisätä mitään ristin sovitukseen.

Jumalan armo Kristuksessa riittää kaikille. Se riittää myös minulle ja sinulle. Armossaan Jumala nostaa, kantaa ja pelastaa

(Jatkuu sivulla 8)

Pääkirjoitus

Seuraavan sukupolven tähden

Näyttää siltä, että 1990-luvulla tapahtui Suomessa hengellisen elämän käänne huonompaan suuntaan. Historian tutkijoiden tehtävänä on myöhemmin arvioida tarkemmin, mitä kirkoissa, seurakunnissa ja järjestöissä viime vuosikymmenellä todella tapahtui. Näin läheltä tarkasteltuna vaikuttaa siltä, että kokoustoiminta vilkastui, työmuodot lisääntyivät, uusia seurakuntia syntyi ja kristillisen opetuksen määrä kasvoi.

Muutokset kokoontumisten määrässä ja toimintatavoissa voivat antaa kuvan myönteisestä kehityksestä 1990-luvun hengellisessä elämässä. Mutta kun kokoontumisten sisällössä on samalta ajalta havaittavissa Kristuksen aseman heikkenemistä ja huomion siirtymistä muihin – tavallisesti tärkeämpiä pidettyihin – asioihin, muutoksen vaikutus oli hengellisen elämän kannalta kielteinen.

Kaikki eivät näe Suomen hengellistä tilannetta huolestuttavana. Se on ymmärrettävää, sillä kristittyjen uudenlainen jako on alkanut. Jeesus kuvasi sitä sanomalla: ”Tulee sekin aika, jolloin jokainen, joka surmaa jonkun teistä, luulee toimittavansa pyhän palveluksen Jumalalle.”

Uskoa Jumalaan tulee siis tämän mukaan riittämään lopun aikaan asti. Mutta osa uskovista tulee olemaan ja toimimaan Jumalan puolella äärimmäisillä tavoilla, fanaattisesti, eikä mikään järkipuhe eikä minkäänlainen hengellinen lähestyminen tule heihin vaikuttamaan. He tulevat palvelemaan Jumalaa omasta mielestään esimerkilli-

sesti ja kokosydämisesti.

Näiden kristittyjen opetuksen ja kokousten ilmapiiriin vaikutukset ovat jo näkyvissä. Monien henkinen terveys ei kestä ääriopetuksen ja arkitodellisuuden välistä ristiriitaa. Tietoja itsemurhaan päätyneistä on tullut. Siltä osin kuin itsemurhat ovat kuullun ”kristillisen” opetuksen ja esitettyjen vaatimusten seurauksia, voidaan sanoa, että Jumalan nimessä surmaaminen näyttää alkaneen. Itsemurhia yleisempiä ovat hengelliset kuolemat, uskosta luopumiset.

* * *

Uskoa Kristukseen on 1990-luvulla alettu avoimesti vähätellä ”puolitiehen jäämisenä”, vaikka Pyhä Henki viittaa aina Kristukseen eikä johdata ketään pois ristiinnaulitun Kristuksen luota. Monet haluavat nyt kuitenkin juuri päästä irti rististä ja siitä ”eteenpäin”.

Jeesuksen pohdiskeleva kysymys: ”Kun Ihmisen Poika tulee, löytääkö hän uskoa maan päältä?” Luuk. 18:8, on hätkähdyttävä ja silmiä avaava. Tällä hetkellä näyttää siltä, että uskoa voi löytyä Kristuksen tullessaan paljonkin, ja näyttää myös siltä, että usko voi olla erittäin voimakasta ja ehdotonta, kuten Herra sitä kuvasi.

Mutta pohdiskellessaan uskon löytymistä lopun ajassa Herran mielessä ei ollut usko ilmiönä, vaan Pyhän Hengen antama usko, jossa hän ristiinnaulittuna ja anteeksiantajana on ydin. Tästä uskoa hän ennakoiki löytävänsä vähän. Ilmeisesti lain

täyttäminen, pyhitys, ihmeet ja muut valtaavat uskovien mielet Kristuksen sijasta. Ja niin toteutuu Jeesuksen sana: ”Monet sanovat minulle sinä päivänä: ’Herra, Herra! Sinun nimessäsi hän me profetoimme, sinun nimessäsi me karkotimme pahoja henkiä ja sinun nimessäsi teimme monia voimatekoja.’” Tämä ei ole sitä uskoa, jota Jeesus etsii. Hän sanoo vastaavansa näille uskoville: ”En tunne teitä. Menkää pois minun luotani, vääryudentekijät!” Matt. 7:22-23.

* * *

Nyt on kysymys siitä, mitä me teemme, jotta usko Jumalan armon evankeliumiin olisi tallessa tulevaisuudessakin. Kysymys on erityisen polttava ”seuraavan sukupolven” kohdalla. Onko tämän päivän nuorilla, nuorilla aikuisilla ja keski-ikää lähestyvillä 15-20 vuoden kuluttua enää mahdollisuuksia kuulla anteeksiantamuksen sanaa ja löytää syntisinä pako- ja turvapaikkaa, kun sellaista tunnon-tuskissa tarvitsevat?

Evankeliumikoulussa pohdimme sitä, kuinka me välitämme Kristuksen meidän jälkeemme tuleville?

Konkreettisesti sanottuna etsimme keinoja sille, miten evankeliumi säilyisi evankeliumina ja armoon uskottaisiin ja Kristus olisi monille pääasia vielä vuonna 2020. Tähän työhön pyydämme ystävien tukea.

Per-Olof Malk

Tom Nyman

Risti kristityn elämässä

Matteuksen evankeliumin 10. luvussa on kirjoitettu meille puhuttelevat sanat:

”Sen tähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa. Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan. Sillä minä olen tullut ’nostamaan pojan riitaan isäänsä vastaan ja tyttären äitiänsä vastaan ja minian anoppiansa vastaan; ja ihmisen vihamiehiksi tulevat hänen omat perhekuntalaisensa.’ Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa taikka tyttärtänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias. Joka löytää elämänsä, kadottaa sen; ja joka kadottaa elämänsä minun tähden, hän löytää sen.” (j. 32-39).

Elävän uskon yksi tärkeä tunto-merkki on ristin kantaminen. Jos ei edes täysin pyhä ja viaton Jeesus saanut osaksensa tämän maailman suosiota, vaan ristin, miten voisivat nekään, jotka tahottavat Häntä seurata, tulla palkituiksi tässä maailmassa kunniamerkeillä? Ne, jotka eivät vaikeine Jumalan tahdosta, tulevat tänäkin päivänä kokemaan vastustusta niiden taholta, jotka eivät tahdo Jumalan sanan alle nöyryä.

Danielin kirjan opetus ristin tiestä

Danielin kirjassa on esimerkkejä

myös Jumalan lapsen elämään kuuluvasta ristin kantamisesta. Siellä kerrotaan Danielin kolmesta toverista, jotka kieltäytyivät kumartamasta kuningas Nebukadnessarin teettämää kultaista epäjumalanpatsasta. Siitä huolimatta, että näin menetteleviä odotti tulinen pätsi. Danielin ystävät seisoivat kuitenkin kuninkaan edessä uskossa lujina sanoen: ”Jos niin käy, voi meidän Jumalamme kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsistä, ja hän pelastaa myös sinun kädestäsi, kuningas. Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin tiedä se, kuningas, että me emme palvele sinun jumaliasi emmekä kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt.” (3:17-18)

Danielin toverit tiesivät, että Jumala voi kyllä sallia heille senkin ristin, että he kohtaavat tulisessa pätsissä kuolemansa, mutta he uskoivat Jumalaan, joka pelastaa heidät iankaikkiseen elämään, ja joka voi myös varjella heidät kuolemalta, jos niin tahtoo. Niin myös tapahtui, kun Danielin toverit heitettiin tuleen uskonsa tähden. Kuninkaankin täytyi sinne katsoessaan tunnustaa: ”Katso, minä näen neljä miestä kävelvän vapaina tulella, eivätkä he ole vahingoittuneet, ja neljäs on näöltänsä niinkuin jumalan poika.” (3:25) Tuli, joka tappoi ne miehet, jotka heidät siihen veivät, ei kärventänyt edes hiuksia Danielin tovereilta, koska heidän kanssaan oli Eräs, joka heidät tullelta varjeli.

Ristin tietä kulkivat myös Jeesuksen valitsemat apostolit. Kun juutalaiset olivat pieksäneet apostoleja ja kieltäneet heitä puhumasta Jeesuksesta, nämä lähtivät pois heidän tykönsä ”iloissaan siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jee-

suksen nimen tähden.” Eivätkä he lakanneet puhumasta Jeesuksesta (Apt. 5:41-42).

Aina ei ristin alla jaksa

Aina ei ristin kantaminen kuitenkaan käy meiltä niin, että jaksaisimme seistä sen alla pää pystyssä. Jumala voi sallia meille myös ristin, jonka painaessa me koemme hänen olevan vaiti ja etäällä juuri silloin kun hänen apuaan kaikkein kipeimmin tarvittaisiin. Näin kävi Raamatun Jobille, joka menetti omaisuutensa, palvelijansa ja lapsensa ja joutui itsekin lopulta pahan sairauden vaivamaksi. Tämän uskovan miehen elämänrohkeus katosi niin, että hän olisi halunnut kuolla. Hän koki olevansa pimeydessä, jossa hänen ystävänsäkään eivät kyenneet häntä auttamaan. Kauhistuttavinta kuitenkin oli se, että Job koki itse Jumalan tulleen hänen vihollisekseen. Näin ei kuitenkaan ollut tapahtunut. Hätänsä keskellä Job oli sittenkin kaiken aikaa Jumalan turvallisissa käsissä. Ja vihdoin tuli myös aika, jolloin Job sai tuntea Herran avun elämässään. Selvää, yksityiskohtaista vastausta hänelle ei kuitenkaan annettu kokemansa ahdingon tarkoituksesta.

Suurimpien koettelemuksien luonteeseen kuuluu juuri se, että Jumalan aivoitukset ovat meiltä salatut. Miksi-kysymyksiin ei saada vastausta, Jumala tuntuu olevan aivan vaiti – ja kuitenkin hän todella on lähellämme, paljon lähempänä kuin me saatamme uskoa ja kokea. Jes. 63:9:ssä sanotaan Israelin Jumalasta:

”Kaikissa heidän ahdistuksiansa oli hänelläkin ahdistus, ja hänen kasvojensa enkeli vapahti heidät. Rakkautessaan ja sääli-väisyydessään hän lunasti heidät,

nosti heitä ja kantoi heitä kaikkina muinaisina päivinä.” Herra sanoo kansallensa edelleen: ”Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseen saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.” (Jes.46:4).

Siihen, miksi Herra väliin kuljettaa meitä niin pimeissä laaksoissa, me useimmiten saamme vastauksen vasta jälkeensä. On myös kysymyksiä, joihin meille ei tässä elämässä vastauksia anneta. Taivaassa me ehkä saamme vastaukset näihinkin, jos Jumala sen hyväksi näkee. Me ihmiset emme useinkaan tiedä parastamme, vaikka niin joskus luulemme. Sen tietää yksin Jumala, joka katsoo meidän elämäämme ennen kaikkea iankaikkisuuden näkökulmasta: hän tekee kaikkensa, että me kerran olisimme hänen luonaan taivaassa. Tätä varten hän joutuu välillä antamaan meille myötämien sijasta vastamäkeä, joka usein onkin meille turvallisempi.

Stefan Prätoriuksen vanhassa hartauskirjassa *Uskovaisten hengellinen aarreaitta* on uskallettu antaa vastaus kysymykseen, mikä on paras lohtu Jumalan meille suomaa ristiä kantaessa? Vastaus kuuluu: Se, että meillä on Jeesuksen sovitusväyän tähden armollinen Jumala taivaassa. Syntien anteeksiantamisen turvissa ei pimeinkään laakso voi meitä erottaa Herrastamme. Tähän me saamme luottaa, vaikka sitten kiviä niskaamme satelisi – niin kuin Stefanuksella.

Vanhan liiton kaikkein pyhin oli pimeä

Vanhan liiton ilmestysmajan kaikkein pyhin, Herran läsnäolon paikka oli pimeä huone. Lain arkkimuištutti Jumalan äärettömästä pyhydestä. Se oli syntistä ihmistä pelottavaa pimeyttä. Kaikkein pyhimpään sai ainoastaan ylimmäinen pappi mennä,

mutta hänkin vain kerran vuodessa, ettei kuolisi. Ja silloinkin hänellä piti olla mukana sovitusväyän verta, joka piti vihmoa lainarkin kantana olevalle armoistumelle. Sovitusväyän veren turvissa kävi armo kuitenkin oikeuden edestä ja Herra saattoi asua kansansa keskellä tuossa pyhässä pimeydessä. (1. Kun. 8:12)

Tämä vanhatestamentillinen käytäntö oli kuitenkin vain esikuvaa meille Jeesuksessa tulevasta pelastuksesta. Hänen sovitusväyän turvissa ei kauheinkaan pimeys voi erottaa meitä Jumalasta. Paavali kirjoittaa Roomalaiskirjeessä:

”Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuska, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? Niinkuin kirjoitettiin: ”Sinun tähtesi meitä surmaataa kaiken päivää; meitä pidetään teuraslampaina.” Mutta näissä kaikissa me saamme jalons voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Rm.8:35-39)

Tavattoman lohdulliset ovat myös Jes.49:14-16:ssa olevat Herran sanat: ”Mutta Siion sano: ’Herra on minut hyljännyt, Herra on minut unhottanut.’ Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka he unhottaisivatkin, minä en sinua unhotata. Katso, kätteni hipiään olen minä sinut piirtänyt...”

Ristiin voi kätkeytyä Jumalan siunaus

Raamatusta ja kristikansan kokeuksesta me saamme tietää, että ristiin ja koettelemuksiin voi kätkeytyä myös Jumalan erityinen

siunaus:

Me opimme niissä tuntemaan paremmin syntisyyttämme. Me näemme myös selvemmin perkeleen ja tämän katoavan maailman luonteen. Tämän maailman turhuudet eivät meitä hädässämme auta. Jumala vetää meitä rukoilemaan. Tähän on hätä paras mahdollinen opettaja. (esim. Jes. 26:16)

Meitä riisutaan vääristä lohdutuksista ja monet meille rakkaat tuet otetaan meiltä pois siksi, että turvaisimme yksin Kristukseen. Jumala opettaa meitä tyytymään Hänen armoonsa ja uskomaan siihen Hänen Sanansa ja sakramenttiansa perusteella. Paavali kirjoittaa toisessa korinttolaiskirjeessä: *”Ja etten niin erinomaisen ilmestysten tähden ylpeilisi, on minulle annettu lihaani pistin, saatanan enkeli, rusikoimaan minua, etten ylpeilisi. Tämän tähden olen kolmesti rukoillut Herraa, että se erkanisi minusta. Ja hän sanoi minulle: ’Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.’” (2.Kor. 12:7-9)*

Jumala harjoittaa uskoamme ja vahvistaa sitä painojen alla. Tämä tapahtuu Jumalan armon ja huolenpidon tuloksena. Kun on selvitty kerran läpi vaikean koettelemuksen, vahvistutaan uskomaan, että Herra auttaa meitä sellaisissa tulevaisuudessakin. *”...meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.” (Room.5:3-5).*

Herra opettaa meille koettelemuksien kautta uusia puolia itsestään. Job tunnusti kovien kokeusten läpi kuljettuaan:

(Jatkuu sivulla 8)

Ismo Jutila

Kokemuksia ja havaintoja tässä ajassa

Tuon julki tässä eräitä merkittäviä seikkoja, joihin olen joutunut törmäämään viimeisten vuosien aikana. Huomautan, että kirjoitukseni ei pyri suinkaan olemaan kaiken kattava, enkä väitä omistavani kaikesta lopullista totuutta. Tahdon vain kertoa, miten itse olen asioita nähnyt, kokenut ja ymmärtänyt. Viimeisten vuosien aikana ns. hengellisellä rintamalla on tuskin ketään, joka ei olisi lailani joutunut havaitsemaan monien erilaisten mullistusten vyöryä yli koko Suomen Siionin. Näistä ilmiöistä ovat jotkut käyttäneet myös ilmaisua ”Pyhän Hengen kolmas aalto”, ”Toronton siunaus”, ”pensacolalaisuus” jne. Miten sitten itse kukin suhtautuu näihin uusiin ja hyvinkin erikoisiin ilmiöihin, on jo kokonaan toinen asia.

Vuoden 1995 aikana alettiin seurakuntaamme tuoda uusia ja outoja vaikutteita, kuten esim. uudentyylinen käytäntö ja opetus ”ylistyksestä”. Olihan seurakunnassamme toki ylistetty aikaisemminkin, mutta nyt meille kerrottiin, että tämä uusi tapa on paljon parempi kuin vanha, joka joutaa aikansa eläneenä mennä. Kuitenkin melko pian osa seurakuntalaisista havaitsi tämän ”uudistuksen” pääosin sielulliseksi toiminnaksi (= Henkeä vailla olevaksi).

Itseltäni meni parisen vuotta näitä touhuja ihmetellessä, ennen kuin minulle itselleni alkoi pikkuhiljaa valjeta, mistä tässä oli oikein kysymys. Lopullisesti silmäni avautuivat, kun ns. ylistystanssit alkoivat laajemmin tehdä tuloaan. Lippuja ja viirejäkin haluttiin tuoda ylistystilanteisiin. Pelkät ylistystanssit eivät kuitenkaan joillekin riittäneet, vaan olemme saaneet nähdä, kuinka alettiin juhlaa polkan, jenkan sekä mui-

denkin eri tanssilajien tahdissa! Erityisesti nuorison korvia alettiin ”helliä” yhä lisääntyvässä määrin myös erittäin kovaäänisen rockin räimeellä.

Muistan aikaisemman elämäni kokemuksista, millaista oli olla mukana ”maallisissa” rock-konserteissa ja millainen meininki siellä oli. Musiikki, sen esitystyyli sekä yleensäkin meininki ja fiilikset ovat näissä ”kristillisissäkin” hätkähdyttävän samat. Vain sanoituksissa löytyy eroavaisuuksia, vaikka tarkkana saa joskus olla. Eivät kappaleisiin sisällytetyt muutamat kristilliset fraasit välttämättä tee esityksestä mielestäni ”hengellistä”. Valitettavasti ne fraasitkin voivat jäädä monilta kuulematta, sillä liian usein sanoista ei tahdo parhaalla tahdollakaan saada selvää. Onpa käynyt niinkin, että erään kerran soitto oli niin kovaäänistä, ettei ainakaan minulle selvinnyt edes se, millä kielellä esiintyjät lauloivat.

Kerran satuin kuulemaan omalaatuisen selityksen meteliin. Eräs ylistyksenjohtaja totesi, että ennen laulettiin ja soitettiin Jumalasta kertovia lauluja kuulijoille, mutta nyt soitetaan ja lauletaan Jumalalle, eikä mikään äänentaso ole silloin liian voimakas! Herää kysymys: Onko Jumala tullut viimeaikoina huonokuuloiseksi, vai onko taustalla ajatus, että äänekäällä ylistyksellä saadaan aikaan ”paremmat” siunaukset kuin vanhoilla tyyleillä?

Viihde on tullut seurakuntiin

On murheellista, että myös muita aikaisempina vuosina selkeästi maailmallisiksi tunnistettuja tapoja ja meininkejä on viime vuosina tuotu yhä lisääntyvässä määrin

seurakuntiin. Toimintamuotoja saattaa olla nykyseurakunnissa jo niin paljon, etteivät ne käytännössä eroa maallisista yhteisöistä juuri missään. Tunnettu kristillinen kirjailija A.W.Tozer on todennut: ”Taisteltuaan vuosisatoja viihteen suurta jumalaa vastaan, seurakunta on todennut, ettei se pysty kukistamaan sitä. Siksi se on päättänyt yhdistää voimansa sen kanssa!”

Puuduttavan ylistyksen sekä sisältököyhien ylistyslaulujen lisäksi seurakunnan ulkopuolelta innolla haalitut ja ”kristillisiksi” sorvatut kaikenkarvaiset terapiat ja psykologiset hoitomuodot ovat alkaneet soluttautua muiden uudistusten tapaan joka paikkaan. Alettiin puhua mm. sisäisen parantumisen välttämättömyydestä jokaisen hengelliseen kasvuun pyrkivän kohdalla.

Vanhat keinot eivät enää riitä! Ulkomailta asti käydään meitä suomalaisia ”tietämättömiä” opettamassa näissä asioissa. Vanhan ajan hyväksi koetut eri sielunhoitotavat haluttiin syrjäyttää uusien tuulien myötä. Mm. pastori Jarmo Sormunen kirjoitti Uusi Tie -lehdessä 28.9.1999: ”Kristillinen sielunhoito on eksynyt harhapoluille, koska sielunhoidon ihmiskuvassa on tapahtunut vähittäinen, mutta radikaali muutos. Ihmisen suurimmaksi ongelmaksi on noussut sielun sairaus eikä ihmisen syyllisyys Jumalan edessä. Ei puhuta niinkään synnistä ja armosta, vaan sairaudesta ja terveydestä. Ihmisen rikkinäisyyteen on vastauksena eheytyminen.” Myös kauniit ja sisällöllisesti rikkaat hengelliset laulut halutaan ”vanhanaikaisina” korvata uusilla. Tilalle otetaan lauluja, joita monet vieroksuvat. Onpa joukos-

(Jatkuu sivulla 7)

(Jatkoa sivulta 6)

sa suorastaan vastenmielisiäkin, kuten esim. ns. tanssilaulut.

”Uudistuneissa” seurakunnissa kaiken pitää olla uutta, näyttävää, ulospäin suuntautuvaa, sekä tietenkin äänekästä! Tilaisuuksissa tulee vallita rento meininki. Tästä seuraa kuitenkin se, että aito pyhydentunto katoaa. Kokouksista on pääsääntöisesti alkanut muodostua viihdetilaisuuksia. Kuulijakunta ei näillä konsteilla pysyvästi lisääntynyt. Puhumattakaan siitä, että Jumalan valtakuntaan olisi syntynyt uusia lapsia. Tosi-asiassa joidenkin ylistämiseen innolla heittäytyneiden uskonelämä on myöhemmin ajautunut sängen vaikeisiin kriiseihin! Vastaavia esimerkkejä löytyy valitettavan paljon myös muilta paikkakunnilta.

Koetun ja nähdyn perusteella voin melkoisella varmuudella väittää, että tämän kaltaisella ”hengellisellä” toiminnalla on tuskin mitään taivaallista katetta! Ei sielullisella touhuamisella, vaikka se olisi kuinka näyttävää, voi saada aikaan minkäänlaisia koetuksen kestäviä tuloksia.

Alfa-kurssit

Tahdon ottaa esille tässä yhteydessä vielä erään muun mieltäni painaneen asian. Viimeisinä vuosina on laajalti innostuttu Alfa-kursseihin, joita tarjotaan suorastaan maata kaatavana keinona opettaa uskon asioita kiinnostuneille sekä saavuttaa uskosta osattomia.

Alfa-kursseista ei mielestäni ainakaan meidän seurakunnassamme ole ollut mitään havaittavaa hyötyä, vaikka en torju mahdollisuutta, etteivätkö jotkut olisi voineet tulla uskoonkin tämän kurssin välityksellä jossain muualla. Kuitenkin jostain selittämättömästä syystä tunsin alusta alkaen vierastavani ko. kurssia. Tutustuessani myöhemmin kurssimateriaaliin, totesin siinä muutamia outoja painotuksia. Kun minulle lisäksi selvisi Alfa-

rismaattinen tausta eli ”valtakunta nyt” liikehdintä, totesin ennakkooavistukseni osoittautuneen oikeaksi. Myöhemmin sain tietää Alfa ympärillä pyörivän melkoisen bisneksen! TIME lehti kirjoitti 22.11.1999, että yksin kuluvana vuonna Alfa-kurssien edistämiseen käytettiin 8,3 miljoonaa USD eli noin 670 000 euroa (40 milj. Smk) ja että kasetti, kirja ja videobisnestä pyörittämässä on satapäinen kokoaikatoiminen henkilöstö. Ajatuksia herättävää on mielestäni jo se vähintäänkin omituinen vaatimus, ettei pilkkuakaan saa muuttaa kurssinohjelmasta. Tulee tässä mieleen, että onko Alfa rinnastettavissa jo Raamattuun, vai olisiko niin, että kurssi ei ”toimi” halutulla tavalla, jos sitä hiukan muutetaan?

Nicky Gumbel, joka on nykymuotoisen Alfa-kurssin laatija, omaa muutamia varsin erikoisia tulkintoja Raamatusta, kuten esim. hänen opetuksensa Pyhän Hengen olemuksesta, toiminnasta ja merkityksestä. Lisäksi hän syyllistyy tietoisesti vääristelmään esim. 1700- ja 1800-luvuilla vaikuttaneiden herätysten johtajien lausumia, kuten esim. John Wesley, George Whitefieldin ja Jonathan Edwardsin lausumia, kun hän pyrkii selittelemään nykyisin laajalti ilmenneviä omituisia ”Pyhän Hengen manifestaatioita”. Mielestäni on varsin arveluttavaa ottaa vastaan opetusta henkilöltä, joka syyllistyy esim. tämän kaltaiseen toimintaan.

Valitettavan yleistä on tänä päivänä, että kristityt eivät itse ota selvää eivätkä tutki, mitä heille syötetään! Jumalan Sana kehottaa meitä monissa kohdin tutkimaan eri opetuksia ja Sanan pohjalta arvioimaan, mikä on rakentavaa ja mikä on hylättävää. Kuinka nykyään tarvittaisiinkaan Berean juutalaisten intoa ja halua tutkia kirjoituksia eli Raamattua, ovatko meille opetettavat asiat sopusoinnussa sanan kokonaisnä-

kemyksen kanssa.

Toivon sydämestäni, että koko Suomen kristikansa myös itseni mukaan lukien havahtuisi todella näkemään, missä on menty pieleen ja mikä on hyvää ja säilyttämisen arvoista. Herran sana kehottaa meitä kaikkia näinäkin päivinä: ”Näin on Herra sanonut: ’Astukaa teille ja katsokaa ja kysykää muinaisia polkuja, kysykää, mikä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne’. Mutta he sanoivat: ’Emme vaella.’ Ja minä olen asettanut teille vartijat: ’Kuunnelkaa pasuunan ääntä.’ Mutta he vastasivat: ’Emme kuuntele.’” (Jer. 16: 16, 17)

Herra armahtakoon, ettei vain kukaan meistä olisi näin kovakorvainen.

Armo riittää

Ilmesty

6-8 viikon välein. Maksuton.

Julkaisija

Evankeliumin opintoyhdistys ry ja Suomen Evankeliumikoulu.

Postiosoite

PL 17, 05831 Hyvinkää

Sähköposti

evank@evank.org

Tilaukset myös

(019) 41 42 43 tai tekstiviestillä
040 716 6648

Vastaava

Per-Olof Malk

Taitto

Petri Malk

Aiemmin julkaistut numerot samoin kuin muuta luettavaa ja lisätietoja osoitteessa

www.evank.org

(Jatkoa sivulta 2)

meidät kuljettaen meitä kohti isänmaatamme. Hän lupaa kantaa meitä vanhuudenkin päivinä, kun hiuksemme harmaantuvat. (Jes. 46:4) Meidän ei tarvitsekaan pelätä ja arkailen pälyillä ympärillemme. Hän ei hylkää ja jätä meitä orvoiksi yksinäisyyteemme ja pimeytemme. Hän lohduttaa meitä Poikansa Kristuksen Jeesuksen kautta. Hänet me kohtaamme Jumalan Sanassa. Siinä loistaa meille Jumalan Valo. Se tuo meille yhteyden Luojaamme ja Vapahtajaamme. Pimeässä olevat menneisyyden haamut kaikoavat Jumalan Pojan luona.

Jumalan Sanassa meille luvataan: ”Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi. Minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua lujalla kädelläni. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun. Minä, Herra olen sinun Jumalasi. Minä olen sinun pelastajasi. Älä pelkää minä olen sinun kanssasi” (Jes. 41:10, 43:1, 3, 5).

Veikko Wright

(Jatkoa sivulta 5)

”Korvakuulolta vain olin sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni sinut nähnyt.” (Job 42:5).

Taivasikävä kasvaa hädässä

Uskon ja rukouksen ohella herää ja vahvistuu meissä koettelemusten myötä myös toivo. Hädässähän ei juuri muuta voi kuin uskoa, toivoa ja rukoilla. Meissä herää silloin erityisesti taivasikävä.

Taivaaseen tulee kerran suuri joukko ihmisiä, joista sanotaan: ”Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän yllensä. Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyne-

leet heidän silmistänsä.” (Ilm. 7:13-17)

Ristin nöyryyttäminä emme ole enää niin kovia ja vaativia muita kohtaan. Ahdistuksissa oltuamme me opimme myös lohduttamaan muita Herralta saamallamme lohdutuksella: ”Kiitetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa ahdistuksessa ovat.” (2. Kor. 1:3-4).

Herra sallii meidän elämämme painoja myös todistajatehtävämme tähden. Todistus ei ehkä olekaan syvintä siellä, missä elämässä on myötämäkeä, vaan siellä missä suurista painoista huolimatta turvataan Herraan.

”Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.” (2. Kor.4:7)

Tom Nyman

Evankeliumin Opintoyhdistys ry. ja Suomen Evankeliumikoulu

Osoite:

PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin:(019) 41 42 43 ja
GSM +358 40 716 6648**Sähköposti:**

evank@evank.org

Internet:

www.evank.org

Toiminnanjohtaja:

Rov. Per-Olof Malk

Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:Rov. Olavi Peltola, rov.o.peltola@kolumbus.fi Puh. (09) 677 859.
Rov. Sakari Pöyhönen, sakari.poyhonen@kolumbus.fi Puh. 050 401 8224.
Past. Veikko Wright, vevawri@surfeu.fi**Tuki työlle:**Lammin Säästöpankki 426012-268782
Handelsbanken 313130-1171701
Sampo 800015-70994146

Uutta!

Nyt voit kuunnella netissä tai ladata kotikoneellesi Per-Olof Malkin Efesolaiskirjeen luentoja mp3-muodossa. Tutustu www.evank.org

**Tarjoa
Armo
riittää
-lehteä
ystävällesi!**